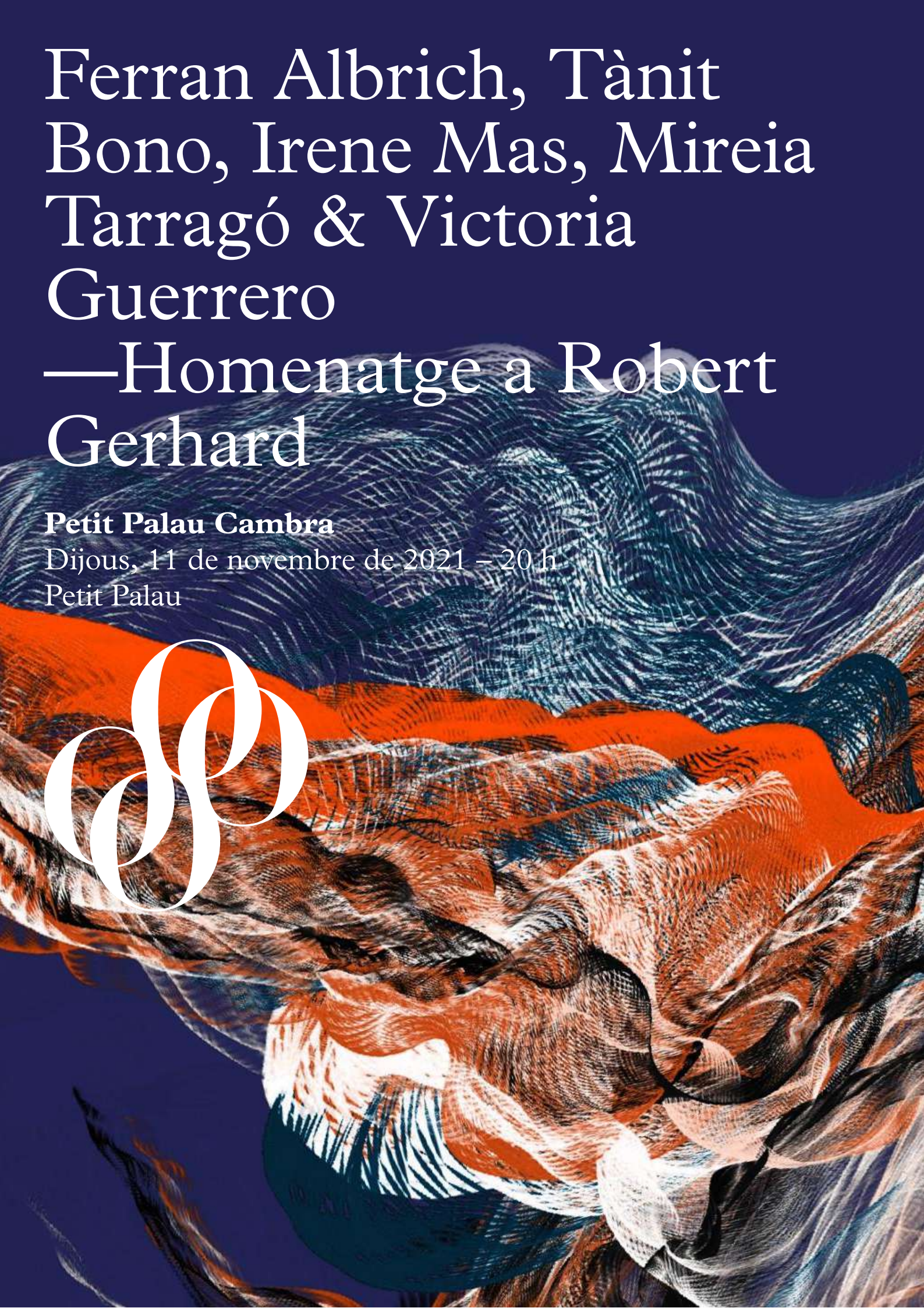

Ferran Albrich, Tànit Bono, Irene Mas, Mireia Tarragó & Victoria Guerrero —Homenatge a Robert Gerhard

Petit Palau Cambra

Dijous, 11 de novembre de 2021 – 20 h

Petit Palau

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Irene Mas, soprano

Mireia Tarragó, soprano

Tànit Bono, mezzosoprano

Ferran Albrich, baríton

Victoria Guerrero, piano

Robert Gerhard (1896-1970)

De L'infantament meravellós de Schahrazada, op. 1

“El repòs del teu rull”

“Melodiós entremig d'arbrades”

Cécile Chaminade (1857-1944)

Duet d'étoiles, op. 68

Robert Gerhard (1896-1970)

Sis cançons populars franceses

“Voici le mois de mai”

“Les clôches de Guérande”

“Un rossignol vint sur ma main”

“La plus jeunette”

“La valse de Lauterbach”

“Me suis mise en danse”

Johannes Brahms (1833-1897)

Am Strande, op. 66/3

Die Boten der Liebe, op. 61/4

De Fünf Lieder, op. 105

“Wie melodien”, núm. 1

“Immer leiser”, núm. 2

Robert Gerhard

Del Cancionero de Pedrell

- “Sa ximbomba” (Mallorca)
- “La mal maridada” (Catalunya)
- “Laieta” (Catalunya)
- “Soledad” (Astúries)
- “Muera yo” (Astúries)
- “Corrandes” (València)

Richard Strauss (1864-1949)

Nachtgang, op. 29/3

Gabriel Fauré (1845-1924)

Pleurs d'or, op. 72

Robert Gerhard

De Spanish theatre music

- “El bosque frondoso”

Sis cançons tradicionals catalanes

- “La calàndria”
- “La mort i la donzella”
- “El petit vailet”
- “El cotiló”
- “Enemic de les dones”
- “Els ballaires dins un sac”

Durada aproximada del concert: 75 minuts sense pausa

Concert enregistrat per Catalunya Música

#celebracions #el primerpalau25 #patrimonicatalà

Comentari

Robert Gerhard i les cançons

El 22 de gener de 1918 s'estrenava oficialment en aquesta sala *L'infantament meravellós de Schahrazada*, un cicle de cançons d'un compositor de vint-i-un anys, Robert Gerhard. L'obra va ser acollida amb entusiasme i molts van intuir que aquell jove talent esdevindria una figura cabdal de la música catalana. El temps els va donar la raó, però la distància (no només física) imposada per l'exili després de la Guerra Civil va contribuir a l'escassa difusió de la seva obra. Enguany commemorem el cinquantenari de la mort de Gerhard, i el concert d'avui l'homenatja amb una selecció de les seves cançons; l'acompanyen en aquest breu recorregut, *lieder* de Brahms i Strauss i *mélodies* de Chaminade i Fauré.

Els poemes de *L'infantament*, de Josep Maria López i Picó, evocuen l'orientalisme tan en voga a Europa els anys anteriors, però la música no respon a aquest esperit, a la manera francesa, sinó que la identifiquem amb el Romanticisme tardà alemany, impregnat d'un clar accent català. El seu lirisme, les melodies àmplies i les harmonies amb abundants cromatismes van captivar els oients. Escoltarem dues de les cançons d'aquest cicle: “El repòs del teu rull” i “Melodiós entremig d'arbrades”.

El concert següent amb música de Gerhard al Palau va ser el desembre del 1929. Era un concert monogràfic, que recollia obres compostes durant els anys de formació amb Arnold Schönberg. Les peces van desconcertar el públic i no hi va faltar la polèmica; una obra, però, va complaure tothom: la selecció de *Cançons populars catalanes*. Felip Pedrell, que havia estat mestre de Gerhard, l'havia definit com “*un conreador excepcional de la forma lied, nascuda del tracte íntim amb la cançó popular*”, i la referència a la cançó popular no era casual; el mestre s'havia dedicat incansablement a la recuperació d'aquest patrimoni i n'havia encomanat a l'alumne la passió. En aquest recull de cançons catalanes, de les quals avui escoltarem sis, Gerhard va reunir l'esperit tradicional reproduint-ne fidelment les melodies, i el modern amb harmonies sòbries i sofisticades que deixen entreveure els ensenyaments de Schönberg.

El 1941 se celebrava el centenari del naixement de Pedrell, i una de les obres que Gerhard va compondre en honor seu, ja a l'exili, és el *Cancionero de Pedrell*, un cicle de vuit cançons extretes del *Cancionero musical español*, compilat pel mestre; n'escoltarem una selecció en la versió per a veu i piano, del 1957. Al contrari que a les cançons catalanes, aquí les harmonitzacions són conservadores, tot respectant les del mestre; hi podem sentir com Gerhard cerca acostar-se al so dels instruments tradicionals. De la mateixa època (1944) són les *Sis cançons populars franceses*, de les quals cal destacar la transparent i refinada harmonització.

Acabem aquest recorregut cronològic amb *Bosque frondoso*, amb una data de composició incerta (la Cambridge University Library la situa als anys cinquanta). Pedrell havia descobert a Gerhard el patrimoni popular, però també el patrimoni culte espanyol dels segles XVI a XVIII. Aquesta *tonada*, a partir d'una peça d'Antoni Lliteres, és una bella mostra d'aquest gènere tan estimat per tots dos compositors.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical especialitzada en lied

Palau de la Música Catalana Temporada 2021–2022

Més informació i venda
d'entrades a www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Celebrem la vida!

Leonidas Kavakos & Orquestra
Simfònica de la Ràdio de Berlín

Cantates i himnes de Nadal de Bach amb

Gabrieli Consort &
Players & McCreesh

Quatre últimes cançons de Strauss amb

Malin Byström, Filharmònica
de Bergen & Gardner

Philharmonia Orchestra
& Rouvali

L'enfance du Christ de Berlioz amb

John Eliot Gardiner

Missa en Si menor de Bach amb

Balthasar Neumann Chor
& Ensemble & Hengelbrock

Yuja Wang

King Arthur i The fairy queen de Purcell amb

Vox Luminis

La consagració de la primavera de Stravinsky amb

Les Siècles & Roth

Integral de Simfonies de Brahms amb

Orquestra Simfònica de la
Ràdio Sueca & Harding

Biografies

Irene Mas, soprano

Nascuda a Palma, començà la seva formació musical i escènica al Teatre Principal d'aquesta ciutat i posteriorment obtingué el grau superior de violí (Conservatori Superior de les Illes Balears) i el grau superior de cant (Conservatori Superior del Liceu). Va guanyar el primer premi i un premi especial al Concurs Internacional de Música de les Corts, el tercer premi del Concurs de Cant Josep Palet de Martorell, el tercer premi del Concurs Germans Pla-Ciutat de Balaguer, el Premi Mirna Lacambra per interpretar Susanna de *Le nozze di Figaro* a l'Escola d'Òpera de Sabadell, el segon premi del XX Concurs d'Interpretació de l'Arjau, així com la Beca Joves Promeses de la Fundació Ferrer-Salat, la Beca d'Alta Especialització de la Fundació AIE i ha estat seleccionada per l'Acadèmia de Formació Professional de Jordi Savall. Recentment ha debutat amb un recital en solitari al Palau de la Música Catalana dins el cicle i concurs El Primer Palau, en què ha rebut el segon premi *ex aequo* i el Premi Juventudes Musicales de España. Ha participat a les tres recents edicions del Lied Festival Victoria de los Ángeles, al Bachcelona, Schubertíada a Vilabertran i a l'Auditori de Barcelona.

Mireia Tarragó, soprano

Nascuda a Tarragona (1995), ha rebut tres vegades la beca de la Fundació Victoria de los Ángeles i ha cursat el grau superior de cant i el Màster d'Interpretació de Lied a l'ESMUC, que finalitzà amb el màxim reconeixement.

Va debutar a la Schubertiada a Vilabertran l'any 2018 i hi ha tornat el 2020, en un concert amb el Kallias Ensemble. Ha estat sovint convidada al Lied Festival Victoria de los Ángeles, on el 2019 va actuar acompanyada del Trio Pedrell. En el camp operístic ha interpretat diversos rols, entre els quals destaca Micaëla de *Carmen* de Bizet i Lauretta de *Gianni Schicchi* de Puccini. El 2016 va debutar a l'Auditori Nacional de Bordeus, amb l'oratori *El pessebre* de Pau Casals, sota la batuta de Marc Minkowski, i el desembre del 2018 a l'Auditori de Barcelona com a solista d'*El Messies* de Händel amb Edmon Colomer a la direcció. Va debutar a El Primer Palau l'any 2020 i va guanyar el premi Catalunya Música.

Ha obtingut diversos guardons, com el premi a la millor intèrpret de lied del Concurs Germans Pla-Ciutat de Balaguer, i ha ofert recitals en diverses sales emblemàtiques de Catalunya, com Paper de Música de Capellades, Auditori Eduard Toldrà de Vilanova i la Geltrú, Teatre Metropol de Tarragona, Jardí dels Tarongers (Barcelona), Galeria Carles Taché o canònica de Santa Maria de Vilabertran.

Tànit Bono, mezzosoprano

Inicià la formació musical amb el seu avi i la completà al Conservatori de Vila-seca i al Conservatorium van Amsterdam. Amb la reconeguda professora Ana Luisa Chova realitzà el Màster d'Òpera a València. A més, a Europa ha seguit cursos de cant amb D. Wilson Johnson, J. Streets, V. Guillorit, I. Farrington, E. Kirkby, F. Jacobs, M. Walker, D. Owen Norris, J. Cohen, I. Rey, U. Reinemann, R. Jansen, M. Honig, O. Sala i M. Devia, entre d'altres. Va guanyar el premi extraordinari de la Fundació Ferrer-Salat al 54è Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas i també dos premis al Concurs de Cant Germans Pla-Ciutat de Balaguer 2013.

Com a solista ha debutat al Gran Teatre del Liceu amb *Kàtia Kabànova* i al Palau de la Música Catalana amb el director Simon Halsey. Va debutar a la Royal Opera House de Muscat (Oman) amb *Madama Butterfly*. I també ha participat a *Rinaldo* i *Alcina* de G. F. Händel, *Les noces de Figaro* de W. A. Mozart i *Hänsel und Gretel* d'E. Humperdink. Ha ofert un recital a la Quinzena Musical de Sant Sebastià i ha estrenat el cicle *Tànit, sis cançons de desig* d'Albert Guinovart, escrit per a la seva veu. Especialitzada en oratori, ha cantat el *Requiem* de Mozart i el de Duruflé, *Novena* de Beethoven sota la direcció de Pablo González, *Stabat Mater* de Haydn i Pergolesi, *Te Deum* de Charpentier, *Petite Messe solennelle* de Rossini, i l'òpera catalana *La tempesta esvaïda* de J. Serra, sota la direcció de Diego Martin-Etxebarria. Ha estat la solista femenina del projecte Cantagran de l'Auditori de Barcelona, tot estrenant una obra d'Albert Guinovart, entre moltes d'altres.

Ferran Albrich, baríton

Nascut el 1990, inicià els estudis musicals com a violoncel·lista amb Eulàlia Subirà i posteriorment amb Lluís Claret i Maria de Macedo. Es graduà a Detmold (Alemanya) amb la professora Xenia Jankovic, i aconseguí durant aquest període la Beca Pau Casals, el primer premi al Vic Cello Festival i el segon premi Citté de Bayonne a l'Académie Ravel.

Inicià els estudis de cant a Alemanya l'any 2012 amb el professor Lars Woldt, i es graduà al Conservatori del Liceu amb la professora Dolors Aldea i essent seleccionat com el millor alumne de cant líric de la promoció. Ha participat en classes magistrals de Dalton Baldwin, Carlos Álvarez, Wolfgang Rieger, Joan Martin-Royo i Carlos Chausson, entre d'altres.

Guanyador del segon premi al Concurs Palet de Martorell (2018), el quart premi al Concurs Mirabent i Magrans de Sitges (2018) i el segon premi del 95è Concurs de Juventudes Musicales de España (2019), va ser seleccionat juntament amb el pianista Josep Surinyac per participar a l'Acadèmia de W. Rieger a la Schubertiada 2020.

Com a solista ha interpretat el *Magnificat* de J. S. Bach, els *Lieder eines fahrenden Gesellen* de G. Mahler, el *Requiem* de G. Fauré i la *Missa en Re major* d'A. Dvořák, així com diversos recitals de cançó arreu de Catalunya, i als festivals Barcelona Obertura i Schubertiada. L'octubre del 2019 debutà al Palau de la Música Catalana dins el cicle El Primer Palau i pròximament ho farà al Festival el Grec de Barcelona i al FEMAP.

Victoria Guerrero, piano

Guardonada amb el premi a la millor pianista als prestigiosos concursos Das Lied-International Song Competition de Heidelberg (2017) i Paula Salomon-Lindberg Liedwettbewerb a la Universität der Künste de Berlín (2015), té una llarga formació com a solista que començà al Conservatorio Superior de Sevilla amb el pianista Óscar Martín i que ha consolidat a la Musikhochschule de Freiburg amb Tibor Szász. S'ha interessat especialment pel repertori de lied, amb la professora Pauliina Tukiainen en el Màster en Lied a la Musikhochschule für Musik de Karlsruhe i rep el mestratge del prestigiós pianista de lied Hartmut Höll. Ha gaudit de les beques Frauen Förder Stipendium i Juventudes Musicales de Madrid. També ha rebut consell en diversos cursos de perfeccionament de grans liederistes, com els pianistes H. Deutsch, A. le Bozec, J. Ph. Schulze, W. Rieger, D. Selig, B. Kehring i els cantants A. Schmidt, Ch. Prégardien, W. Holzmair o Ch. Iven.

Ha estat convidada a diversos cicles i festivals del gènere, com ara el Bonner Schumannfest a la Schumannhaus de Bonn els anys 2016, 2018 i 2019. Ha actuat al festival Im Frühling a Heidelberg i al cicle LiederAbend.de a Freiburg, i l'estiu del 2018 va participar a la Schubertiada a Vilabertran amb el professor Wolfgang Rieger i a la Schubertiada a Valdegovía amb la soprano Natalia Labourdette l'estiu del 2019. Actualment treballa com a correpetidora a la Universität Mozarteum de Salzburg.

Textos

Robert Gerhard (1896-1970)

De *L'infantament meravellós de Schahrazada*, op.

1

Text de Josep M. López-Picó (1886-1959)

“El repòs del teu rull”

Per què la por
el repòs del teu rull
jo t’he donat el meu cor
jo soc el vas del teu secret
càntirs de vidre
igual que la mar fosforescent
melodiós com entremig d’arbredes
enamorat incaut.

“Melodiós entremig d’arbrades”

Melodiós com entremig d’arbredes
passa entremig dels teus cabells l’oreig;
i, com damunt la mar, fa un bellugeig
damunt ton cos amb fregadís de sedes.

Cécile Chaminade (1857-1944)

Duet d’étoiles, op. 68

Text d’Armand Silvestre (1837-1901)

Étoile, ma sœur aimée,
Laissons monter dans l’air pur
Notre flamme rallumée sur notre
Beau chemin d’azur.
Estrella, germana estimada,
deixem anar en l’aire pur
la nostra flama encesa sobre el nostre
bell camí blau.

Voisines dans l'étendue,
Nous pouvons échanger nos chants,
et sans que soit entendue
notre plainte de cœurs méchants.
Vèines en l'extensió
podem intercanviar els nostres cants,
i sense que sigui entès
el nostre plany de cors dolents.

Sans que jamais notre route
S'y rencontre un destin cruel
A cloué nos cœurs
À la voûte Éternelle et froide du ciel.
Sense que mai en el nostre camí
s'hi trobi un destí cruel
ha clavat els nostres cors
a la volta eterna i freda del cel.

Par un étrange mystère,
Et que rien, hélas, ne finit,
Une force nous attire
Qui jamais ne nous réunit.
Per un estrany misteri,
i que mai, ai las, no acaba,
una força ens atrau
que mai no ens reuneix.

Dans notre éclat qui les charme,
Les hommes ne se doutent pas
Que souvent cest une larme
Qui dans nos yeux brille làbas!
En el nostre esclat que els encisa,
els homes no sospiten
que sovint és una llàgrima
que brilla allà, en els nostres ulls!

Étoile au cœur solitaire,
Ma sœur au céleste séjour
Heureuse la terre
où seulement fleurit l'amour!
Estrella de cor solitari,
germana meva de celeste estada
feliç la terra
on només floreix l'amor!

Robert Gerhard
Sis cançons populars franceses

"Voici le moi de mai"

Voici le mois de mai
où les fleurs volent au vent.
Si jolies mignonnes.
Où les fleurs volent au vent
si mignonnement.
*Heus aquí el mes de maig
on les flors volen al vent.
Tan boniques, formoses.
On les flors volen al vent
tan formosament.*

Le fils du roi s'en va,
s'en va les ramassant.
Si jolies mignonnes.
S'en va les ramassant
si mignonnement.
*El fill del vent se'n va,
se'n va collint-les.
Tan boniques, formoses.
Se'n va collint-les
tan formosament.*

Il les porte à sa mie
pour lui faire un présent.
Si jolies mignonnes.
Pour lui faire un présent,
si mignonnement.
*Les du a la seva estimada
per fer-li un present.
Tan boniques, formoses.
Per fer-li un present
tan formosament.*

Vous ne les mettrez guère
que quatre fois par an.
Si jolies mignonnes.
Que quatre fois par an
si mignonnement.
*Només us les posareu
quatre cops l'any.
Tan boniques, formoses.
Quatre cops l'any
tan formosament.*

À Pâques, à la Toussaint,
Noël et la Saint-Jean.
Si jolies mignonnes.
Noël et la Saint-Jean
si mignonnement.
*Per Pasqua, Tots Sants
Nadal i Sant Joan.
Tan boniques, formoses.
Nadal i Sant Joan
tan formosament.*

“Les clôches de Guérande”

Le dimanche sur la lande
j’accompagne mes moutons
et les cloches de Guérande
sonnent, tintent tous les tons.

*Diumenge a la landa
acompanyo les meves ovelles
i les campanes de Guérande
sonen, repiquen tots els tons.*

Mais sitot que ma bergère
m’a rejoint nous repartons,
les yeux clairs, l’âme légère
et puis, nous nous arrêtons.
*Però tan bon punt la meva pastora
ha vingut, partim de nou,
els ulls clars, l'ànima lleugera
i després, ens aturem.*

Dans le courtil de ma mere
j’ai pillé le gros pommier,
la faute en somme est tres claire
j’en conviens tout le premier.
*Al jardí de la meva mare
he saquejat la gran pomera,
la falta en definitiva és molt clara
soc el primer a reconèixer-ho.*

Mais si c’est pour Yolande
et puisque c’est coutumier,
la faute n’est pas si grande
qu’on ne puisse l’oublier.
*Però si és per a la Iolanda
i ja que és habitual,
la falta no és pas tan gran
que no es pugui passar per alt.*

Un petit baiser sincere
Yolande s’il vous plait,
la sur ce brin de bruyère
autrement ce serait laid.
*Un petit petó sincer
Iolanda sisplau,
aquí, sobre aquest bri de bruc,
altrament seria lleig.*

Cela n'en vaut pas la peine
si ce n'est pas pour de vrai
qu'est-ce un baiser par semaine
surtout quand on le pourrait.
*Això no val pas la pena
si no és veritable,
què és un petó per setmana
sobretot quan en podriem més.*

“Un rossignol vint sur ma main”

J'ai descendu dans mon jardin,
pour y cueillir le romarin.
Gentil coq'licot, mesdames,
gentil coq'licot nouveau.
*He baixat al meu jardí,
per collir-hi romani.
Gentil rosella, senyores,
gentil rosella nova.*

J'n'en avais pas cueilli trois brins,
qu'un rossignol vint sur ma main.
Gentil coq'licot, mesdames,
gentil coq'licot nouveau.
*No n'havia collit ni tres brins,
que un rossinyol se'm posà a la mà.
Gentil rosella, senyores,
gentil rosella nova.*

Il me dit trois mots en latin,
que les hommes ne valent rien.
Gentil coq'licot, mesdames,
gentil coq'licot nouveau.
*Em diu tres paraules en llatí,
que els homes no valen res.
Gentil rosella, senyores,
gentil rosella nova.*

Des dames il ne me dit rien,
mais des demoiselles beaucoup de bien.
Gentil coq'licot, mesdames,
gentil coq'licot nouveau.
*De les dones no me'n diu res,
però de les senyoretes, me'n diu molt de bé.
Gentil rosella, senyores,
gentil rosella nova.*

“La plus jeunette”

Nous étions troys jeunes fillettes
qui toutes troys avions amy,
dont j'en etoys la plus jeunette
de mes amours ne peuz jouyr.

*Erem tres noietes
que teniem, totes tres, xicot,
com que jo n'era la més joveneta
no podia gaudir dels meus amors.*

Je m'en alloys au bois seulette
et sy n'en savois le chemin,
tant l'ay cherché que l'ay trouvé
dessoulez moy aub'épin fleury.
*Vaig anar al bosc soleta
sense saber-ne el camí,
tant el vaig buscar que el vaig trobar:
asserena'm arç blanc florit.*

Il n'est pas beau mais il est riche
et sy n'est pas á mon plaisir
j'aimeroys mieux cel-luy que j'aime
n'eust-il vaillant qu'moy parisis.
*Ell no és formós, però és ric
i si no m'agrada
preferiria que aquell a qui estimo
tingués més coratge que jo diners.*

Si tu le prens et qu'il soit riche
il te le conviendra servir,
et te dira: "Méchante femme,
tu n'avois rien quand je te pris".
*Si el prens i és ric
et convindrà de servir-lo,
i et dirà: "Dona dolenta,
no tenies res quan et vaig prendre".*

Si tu prens cel-luy que tu aimes
tu en jouiras à ton plaisir,
et te dira: "M'amy et dame,
il n'est que vivre á son désir".
*Si prens aquell a qui estimes
en gaudiràs a cor què vols,
i et dirà: "Estimada meva i senyora,
només visc per al vostre desig".*

"La valse de Lauterbach"

C'est a Lauterbach, où l'on danse sans cesse,
qu'il faut le dimanche nous voir,
la valse nous pousse, la flute nous presse,
voyez voler les rubans noirs.
La-la, la-la, la-la, etc.
*És a Lauterbach on es balla sense parar,
que cal veure'ns el diumenge,
el vals ens empeny, la flauta ens apressa,
mireu com volen les cintes negres.
La-la, la-la, la-la, etc.*

C'est a Lauterbach, où l'on danse sans cesse,
que mon fin sentier s'est perdu,
allons, savetier, puis-qu'il faut que je rentre
bien vite qu'il me soit rendu.
La-la, la-la, la-la, etc.
*És a Lauterbach on es balla sense parar,
que el meu caminet he perdut,
vinga, sabater, que he de tornar a casa
tan bon punt em sigui retornat.
La-la, la-la, la-la, etc.*

C'est a Lauterbach, où l'on danse sans cesse,
que j'ai perdu mon jeune coeur,
j'y veux retourner, mais en bell' mariée,
je montrerai qui a mon coeur.
La-la, la-la, la-la...
*És a Lauterbach on es balla sense parar,
que he perdut el meu jove cor,
vull tornar-hi, però vestida de núvia,
mostraré qui té el meu cor.
La-la, la-la, la-la, etc.*

“Me suis mise en danse”

Me suis mise en danse
Entre deux galants, ma mie.
C'lui qui m'aimait le plus
M'a serre la main, ma mie,
*Vaig ficar-me enmig
entre dos galants, amor meu,
el que m'estimava més
em va agafar la mà, amor meu.*

Galant, si tu m'aimes
Comme fais semblant, ma mie,
M'offrirais parure
De quelques rubans, ma mie,
*Galant, si m'estimes
com sembla que fas, amor meu,
m'oferiries adorns
de cintes, amor meu.*

Je t'en offre un rouge
Et deux vert et blanc, ma mie,
Te les faudra mettre
Que trois fois par an, ma mie,
Tè n'ofereixo una de vermella
i dues més, verda i blanca, amor meu,
te les hauràs de posar
només tres cops l'any, amor meu.

L'un à Pentecôte,
L'autre à la Saint-Jean, ma mie,
Et l'autre à nos noces
Belle, quand seront, ma mie.
L'una per Pentecosta,
l'altra per Sant Joan, amor meu,
i l'altre el dia del nostre casament
bonica, quan en sigui el dia, amor meu.

Johannes Brahms (1833-1897)

Am Strande, op. 66/3

Text de Hermann Hölty (1828-1897)

Es sprechen und blicken die Wellen
Mit sanfter Stimme,
Mit freundlichem Blick,
Und wiegen die träumende Seele
In ferne Tage zurück.
Les ones parlen i es miren
amb una veu dolça,
amb una mirada amical,
i bressen l'ànima que somia
i recorda els dies llunyans.

Aus fernen, verklungene Tagen
Spricht's heimlich
Mit sanften Stimmen zu mir.
Schaut's heimlich
Mit freundlichen Blicken
Zum Wanderer am Strande hier.
De lluny, els dies desapareguts
em parlen secretament
amb les seves dolces veus.
Miren secretament
amb mirades amicals,
el viatger que hi ha a la riba.

Mir ist, als hätten die Stimmen
Die je die Seele
Mir sanft bewegt
Und alle die freundlichen Blicke
Sich in die Wellen gelegt.
*Per mi és com si les veus
per a les quals la meua ànima sempre
ha estat tendrament remoguda,
i totes les mirades amicals,
s'ajaguessin en les onades.*

Die Boten der Liebe, op. 61/4

Traducció d'una cançó popular txeca a l'alemany de Josef
Wenzig (1807-1876)

Wie viel schon der Boten
Flogen die Pfade
Vom Wäldchen herunter,
Boten der Treu;
Trugen mir Briefchen
Dort aus der Ferne,
Trugen mir Briefchen
Vom Liebsten herbei?
*Quants missatgers
han volat sobre el camí
que baixa del bosc,
missatgers de la fidelitat;
em portaven cartes
venint de lluny, allà baix,
em portaven cartes
del meu enamorat?*

Wie viel schon der Lüftchen
Wehten vom Morgen,
Wehten bis Abends
So schnell ohne Ruh;
Trugen mir Küßchen
Vom kühligem Wasser,
Trugen mir Küßchen
Vom Liebsten herzu?
*Quants zèfirs
bufaren al matí,
bufaren al vespre,
de pressa, sense repòs;
i em portaven petits petons
d'aigua fresca,
em portaven petits petons
del meu enamorat?*

Wie wiegen die Ährchen
Auf grünenden Bergen,
Wie wiegen die Ährchen
Auf Feldern sich leis;
"Mein goldenes Liebchen,"
Lispelten alle,
"Mein goldenes Liebchen,
Ich lieb' dich so heiß!"
*Com es gronxaven les espigues
sobre les verdes muntanyes
com es gronxaven les espigues
dolçament sobre els camps:
"El meu amor d'or"
—xiuxiuejaven tots—
"El meu amor d'or,
t'estimo apassionadament!"*

De Fünf Lieder, op. 105

“Wie melodien”, núm. 1

Text de Klaus Groth (1819-1899)

Wie Melodien zieht es
Mir leise durch den Sinn,
Wie Frühlingsblumen blüht es,
Und schwebt wie Duft dahin.
*Es mou com una melodia
suaument per la meva ment;
floreix com les flors de primavera
i sura lluny com una fragància.*

Doch kommt das Wort und faßt es
Und führt es vor das Aug',
Wie Nebelgrau erblaßt es
Und schwindet wie ein Hauch.
*Però quan és capturat en paraules
i posat davant els meus ulls,
resulta clar com una boira grisa
i desapareix com una alenada.*

Und dennoch ruht im Reime
Verborgen wohl ein Duft,
Den mild aus stillem Keime
Ein feuchtes Auge ruft.
*I, tanmateix, queda en les meves rimes
no amaga encara una fragància,
que lleugerament del borró tranquil
el meus ulls humits evoquen.*

“Immer leise”, núm. 2

Text de Hermann von Lingg (1820-1905)

Immer leiser wird mein Schlummer,
Nur wie Schleier liegt mein Kummer
Zitternd über mir.
Oft im Traume hör' ich dich
Rufen drauß vor meiner Tür:
Niemand wacht und öffnet dir,
Ich erwach' und weine bitterlich.
*El meu repòs es fa més i més quiet,
només la meva amargor cau com un vel
que tremola sobre meu.*
*Molts cops et sento en somnis
trucar a fora davant la meva porta.*
*Ningú està despert, i ningú t'obre,
em desperto i ploro amargament.*

Ja, ich werde sterben müssen,
Eine Andre wirst du küssen,
Wenn ich bleich und kalt.
Eh' die Maienlüfte wehn,
Eh' die Drossel singt im Wald:
Willst du mich noch einmal sehn,
Komm, o komme bald!
Sí, hauré de morir.
Tu en besaràs una altra,
quan jo sigui pàlida i freda.
Abans que bufi el vent de maig,
abans que canti el tord al bosc:
si vols veure'm encara un cop més,
vine. Oh, vine aviat!

Robert Gerhard

Del *Cancionero de Pedrell*

“Sa ximbomba” (Mallorca)

Sa ximbomba ja és passada,
jo que volia ballar,
i ma mare em fa filar
cada vespre una fuada.

Sa ximbomba ja no sona,
ja no sona ni sonarà,
perquè té sa pell de ca
i sa canya que no és bona,
jo que volia ballar!

“La mal maridada” (Catalunya)

Rossinyol, bon rossinyol,
tu que fas llarga volada,
rossinyol, bon rossinyol,
encomana'm a la mare,
d'un vol, d'un vol,
i al pare no pas gaire.

Encomana'm a la mare,
i al pare no pas gaire,
rossinyol, bon rossinyol,
que m'ha mal maridada,
d'un vol d'un vol,
que m'ha mal maridada.

M'ha casada amb un vellot,
m'ha casada amb un vellot,
rossinyol, bon rossinyol,
que no el vull ni m'agrada,
d'un vol, d'un vol,
que no el vull ni m'agrada.

“Laieta” (Catalunya)

Si fos ocellet aniria volant,
i a ca' la Laieta,
aniria a parlar.

Son pare em diria:
"Què voleu, l'hereu?"
"Vinc per la Laieta,
si me la doneu."
"Torneu demà vespre
de bon matí;
si ella us volia,
jo diré que sí."

La noia bonica diu que sí que ho vol,
i a la matinada canta el rossinyol.
Laieta, Laieta, Laieta, Lajeta,
Laieta bonica diu que sí que ho vol.

“Soledad” (Astúries)

Soledad del alma mía.
¡Ay, Soledad, Soledad!
Tanto te quiero de noche
como to quiero de día.

Mira, mira como corre
la cigüeña por la torre.
Mira cómo va corriendo
para la ciudad de Oviedo.

Una pena quita pena,
un dolor, dolor.
Un clavo saca otro clavo,
pero amor no quita amor.

“Muera yo” (Astúries)

Si porque te quiero quieres
que yo la muerte reciba,
¡cúmplase tu voluntad!
¡Muera yo porque otro viva!

¡Qué guapa vienes!
¡Qué bien está la saya verde,
y el delantal!
¡Y ese miriñaque negro!
¡Qué guapa vienes!
¡Qué maja estás
con los corales
y lazo atrás!

No llores, niña, no llores;
no llores que yo no llo
aunque me lleven mañana
a pelear con el moro.
No llores, niña,
niña, no llores.
¡Toma este ramito de flores!

“Corrandes” (València)

Xiqueta recalcaeta,
per tu passaré la mar.
Que eres com la codonyeta,
que no tens res que tirar.

L'u passa i em diu: sol;
l'altre passa i em diu: lluna;
i en el món no hi ha un gresol
per llumenar esta cuina!

Entre la flor de taronja
i la rosa més galana,
més fragància i hermosura
té la xica valenciana;
més fragància i hermosura
té la xica valenciana.

Richard Strauss (1864-1949)

Nachtgang, op. 29/3

Text d'Otto Julius Bierbaum (1865-1910)

Wir gingen durch die stille, milde Nacht,
Dein Arm in meinem,
Dein Auge in meinem.
Der Mond goß silbernes Licht
Über dein Angesicht,
Wie auf Goldgrund ruhte dein schönes Haupt.
*Caminavem en la dolça i quieta nit,
el teu braç sota el meu,
els teus ulls dins els meus.
La lluna vessava la seva llum platejada
sobre el teu rostre,
el teu bonic cap reposava com d'or.*

Und du erschienst mir wie eine Heilige,
Mild, mild und groß und seelenübertoll,
Heilig und rein wie die liebe Sonne.
Und in die Augen
Schwoll mir ein warmer Drang,
Wie Tränenahnung.
*Tè'm vas aparèixer com una santa,
dolça, dolça i gran i desbordant d'ànima,
santa i pura com el sol estimat.
I dels meus ulls
pujà en mi una càlida pulsio,
com premonitòria de llàgrimes.*

Fester faßt' ich dich
Und küßte,
Küßte dich ganz leise,
Meine Seele weinte.
*Et vaig estrènyer més fermament,
et vaig besar,
besar lentament.
La meva ànima plorava.*

Gabriel Fauré (1845-1924)

Pleurs d'or, op. 72

Text d'Albert Victor Samain (1858-1900)

Larmes aux fleurs suspendues,
Larmes de sources perdues
Aux mousses des rochers creux;
Llàgrimes de flors suspeses,
llàgrimes de fonts perdudes
d'escumes de roques foradades;

Larmes d'automne épandues,
Larmes de cor entendues
Dans les grands bois douloureux;
llàgrimes esteses de tardor,
llàgrimes de corn escoltades
en els grans boscos dolorosos;

Larmes des cloches latines,
Carmélites, Feuillantines...
Voix des beffrois en ferveur;
llàgrimes de campanes llatines,
carmelites, feuillantines...
veus de campanar en fervor;

També et pot interessar...

El Primer Palau

Dijous, 18.11.21 – 20 h

Petit Palau

Concert de cloenda d'El Primer Palau 2021

Cristina Cordero, *viola*

(guanyadora del Premi El Primer Palau 2020)

Noemí Fúnez, *viola*

Juan Baraona, *piano*

S. Prokófiev: Quinze peces del ballet “*Romeu i Julieta*”, amb guió adaptat de l'obra de William Shakespeare (1564-1616) per Cristina

Cordero i Juan Barahona

(arranjaments de Vadim Borisovsky i David Grunes)

Preu: 15 €

Petit Palau Cambra

Dimarts, 23.11.21 – 20 h

Petit Palau

Beethoven, Cervelló i Strauss

Aitzol Iturriagagoitia, *violí*

Enrique Bagaría, *piano*

L. van Beethoven: *Sonata per a violí i piano núm. 6, en La major, op. 30*

J. Cervelló: *Duo-Sonata*

R. Strauss: *Sonata per a violí i piano en Mi bemoll major, op. 18*

Preu: 15 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white. The composition is dynamic, with the colors blending and swirling together to create a sense of movement and depth. The background is a deep, solid blue.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

